

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **CET 21 spol.s r.o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2009, sp.zn. 2006/880/dzu/CET, čj. hol/5468/06,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2.6.2009, sp.zn. 2006/880/dzu/CET, čj. hol/5468/06, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jako „žalovaná“ nebo „Rada“), kterým byla žalobci udělena pokuta ve výši 50.000,- Kč za porušení povinnosti dle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon“), kterého se měl žalobce dopustit odvysíláním pořadu Televizní noviny, resp. reportáže Řidiči tramvají jezdí často na červenou dne 13.8.2006 od 19.30 hodin na programu Nova, jelikož reportáž vycházela pouze z jednostranné kritiky řidičů tramvají, přičemž divákovi nebyla předmětná problematika dostatečně objasněna a divák si tak nemohl svobodně vytvořit názor. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné a rovněž bylo vydáno v důsledku porušení procesních práv žalobce. Žalobce rovněž případně navrhoval moderaci uložené pokuty.

Žalobce v první žalobní námitce namítal, že jeho deliktní odpovědnost již zanikla, neboť uplynula prekluzivní lhůta. K tomu poukázal na ust. § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001

Sb., s tím, že subjektivní lhůta k uložení pokuty již uplynula a delikt ní odpovědnost žalobce tak zanikla, neboť k odvysílání předmětné reportáže došlo dne 13.8.2006, v oznámení o zahájení správního řízení, které bylo doručeno žalobci dne 19.10.2006, bylo uvedeno, že Rada o zahájení správního řízení rozhodla dne 27. září 2006, přinejmenším tedy tohoto dne se žalovaná dozvěděla relevantní skutečnosti, že mohlo dojít k porušení povinnosti provozovatele. Den poté začala běžet jednoletá prekluzivní lhůta, dne 6.4.2007 byla podána žalobcem žaloba proti prvnímu správnímu rozhodnutí Rady ze dne 6.2.2007. Doručením žaloby soudu přestala lhůta běžet. Následně Městský soud v Praze zrušil první správní rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 30.9.2008, který nabyl právní moci dne 4.11.2008. Den poté začala lhůta opět běžet. Žalovaná vydala opětovně nové správní rozhodnutí ve věci, které bylo doručeno žalobci až dne 12.8. 2009. Z uvedeného tedy podle žalobce vyplývá, že i přes stavení prekluzivní lhůty po dobu, kdy věc byla projednávána městským soudem, jednoletá lhůta již doběhla a delikt ní odpovědnost žalobce zanikla již před tím než bylo žalobci doručeno napadené správní rozhodnutí. Žalobce v průběhu řízení (při jednání soudu) vzal tuto námitku zpět s odůvodněním, že pro tento jeho závěr nevzal v úvahu přerušení lhůty po dobu, kdy probíhalo i řízení o kasační stížnosti.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že rozhodnutí je v rozporu se správním spisem, závěry žalované učiněné z důkazů z nich logicky neplynou, žalovaná neprovedla potřebné důkazy a je třeba jejich zásadní doplnění a nebyl proveden protokol o ohledání, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že poskytnutím objektivní informace se rozumí poskytování takových informací, které jsou v souladu se skutečným stavem věci, ze zvukové části předmětné odvysílané reportáže je podle něj patrné, že moderátorka uvozuje reportáž tím, že nový silniční zákon, přesněji bodový systém, se netýká všech dopravních prostředků, na to následuje rekapitulace toho, co Nova odvysílala předešlý den ve stejné zpravodajské relaci, potom následuje krátká anketa s řidiči a její zhodnocení redaktorkou. Následuje vyjádření dopravního experta, mluvčího magistrátu a poslanců. Žalobce tedy nesouhlasí se závěrem žalované, pokud ta dospěla k závěru, že by se řidiči tramvají museli k tomu, že nedodržují dopravní předpisy, vyjadřovat, neboť z obrazových záznamů je nepochybné, jaký je skutečný stav věci, tj., že řidiči tramvají předpisy porušují. K výtce Rady, že nestačí pouze záběry na jednu a tutéž křižovatku, přičemž v daném případě jde o křižovatku atypickou, žalobce namítl, že taková výtka jde nad rámec zákona, protože v daném případě byla v reportáži ukázána konkrétní křižovatka, bylo uvedeno o jakou křižovatku jde a jak dlouho zde byly záběry pořizovány. Pokud žalovaná ve správním rozhodnutí odůvodňuje uložení pokuty tím, že bylo řečeno, že všichni řidiči jezdí na červenou, neodpovídá toto zjištění spisu (konkrétně to neodpovídá zvukově-obrazovému záznamu reportáže). Nadto žalobce tvrdí, že spis neobsahuje protokol o ohledání (provedení zvukově-obrazového záznamu), o protokolu není ani zmínka v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Podle žalobce je tak nepochybné, že žalovaná postupovala v rozporu s ust. § 18 správního řádu a právem žalobce na spravedlivý proces. Žalobce dále poukázal na to, že v reportáži je konkrétně uvedeno cit: „řidiči tramvají v Praze jezdí často na červenou. Důkazem toho byla už naše včerejší reportáž, ve které jste viděli záběry pořízené na náměstí I.P. Pavlova v Praze. Během tří hodin tam projelo na červenou sedmnáct tramvají“. Pokud žalovaná spatřuje neobjektivitu a nevyváženost reportáže ve zjednodušeném zpracování faktů a vyvození závádějícího závěru, že řidiči tramvají jezdí často na červenou, přičemž faktor brzdné dráhy v návaznosti na rychlost tramvaje nebyl dostatečně objasněn, má žalobce za to, že objasňování brzdné dráhy tramvají nemá z hlediska posuzované věci stěžejní význam. Stěžejní význam má informace, že podle nového silničního zákona se řidičů tramvají netýká bodový systém a přitom, jak je patrné z obrazové části reportáže, řidiči projíždějí křižovatkou, ačkoliv by měli již stát. Žalobce dále tvrdí, že zjednodušení, které redaktorka v reportáži

provedla, bylo nutné s ohledem na formát pořadu (šlo o pořad zpravodajský) a rozhodně je zjevné při posuzování reportáže a jejího tématu jako celku (včetně obrazové a zvukové složky), že zazněly objektivní informace. Žalobce dále tvrdí, že poskytl divákovi i vyvážené informace. Pokud tedy žalovaná vytká žalobci, že nezazněly v reportáži vyvážené informace, protože prý neposkytl řidičům prostor k vyjádření názoru, má žalobce za to, že v daném případě šlo o tak zjevné chování řidičů tramvají, že nebylo třeba, aby se řidiči, kteří projeli na červenou, v reportáži vyjadřovali. Žalobce má za to, že zákonný požadavek na vyváženost reportáže není možno vykládat tak, že vyjádření každé osoby, o níž je v reportáži pojednáno, je nutné bez ohledu na obsah reportáže a kontext informací o takovém subjektu, když nelze pominout, že v daném případě řidiči vůbec nebyli personifikováni. Dále žalobce tvrdí, že stěžejní informací reportáže bylo, že bodový systém podle nového silničního zákona se nevztahuje na řidiče tramvají, který na řidiče tramvají vůbec nepomyslel. K tomu pak zazněla informace ministerstva dopravy a poslanců, z nichž vyplynulo, že nový zákon není dobrý, případně, že by měl platit aspoň rok, aby se zjistily jeho případné nedostatky a případně, že každý by měl být postižen stejně. Za zásadní žalobce považuje, že Rada neprovedla důkaz záznamem ani přepisem reportáže odvysílané 12. srpna 2006, ačkoliv to žalobce navrhoval a ačkoliv šlo o pokračování tématu, což mělo pro věc zásadní význam. Žalovaná se soustředila jen na jednu reportáž k téže věci, pominula ale informace, které zazněly v reportáži dne 12.8.2006 a tento omezený rozsah podkladů neumožnil žalované správně rozhodnout. Žalobce rovněž poukazuje na to, že ve vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 3.11.2006 navrhoval spojení řízení spis s jiným vedeným řízením sp. zn. 2006/879/dzu/CET, avšak žalovaná se rozhodla posuzovat reportáže samostatně. V této souvislosti poukazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. srpna 2009, který obě kasační stížnosti Rady proti předcházejícím rozsudkům Městského soudu v Praze (které se týkaly reportáže odvysílané dne 13.8.2006 a reportáže odvysílané dne 12.8.2006) zamítl, ale ještě před tím spojil věci ke společnému řízení. V odůvodnění uvedeného rozsudku je pak uvedeno, že obě věci obsahují stejné argumenty a jsou opřeny o stejná právní východiska k posouzení věci.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá vadu výroku napadeného správního rozhodnutí a nezákonnost správního rozhodnutí v důsledku nesprávného právního posouzení věci. Žalobce poukazuje na to, že v návěti výroku napadeného správního rozhodnutí je uvedeno, že žalobci je uložena pokuta podle ust. § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. Uvedené ustanovení však obsahuje 2 správní delikty. Z výroku napadeného správního rozhodnutí je zřejmé pouze to, že žalobci byla uložena pokuta za porušení povinnosti uvedené v § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., avšak z výroku není patrné, zda se žalobce vůbec správního deliktu dopustil. Žalobce dále tvrdí, že mezi výrokem napadeného správního rozhodnutí a odůvodněním je zjevný rozpor. Ve výroku je totiž uvedeno, že skutek spočíval v tom, že reportáž vycházela pouze z jednostranné kritiky řidičů tramvají, přičemž divákovi nebyla předmětná kritika dostatečně objasněna a divák si tak nemohl svobodně vytvořit názor. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je uvedeno, že Rada shledala neobjektivnost a nevyváženost reportáže v tom, že řidiči tramvají jezdí často na červenou, přičemž faktor brzdné dráhy v návaznosti na rychlost tramvaje ani problematika signalizačních zařízení pro tramvaje nebyly v reportáži objasněny a v tom reportáž postrádá vyjádření kritizovaných řidičů tramvají. Žalobce poukazuje na správní rozhodnutí vydané téhož dne pod spis. zn. 2006/879/dzu/CET, které obsahuje ve výroku tentýž skutek, přičemž má žalobce za to, že skutek uvedený ve výroku napadeného správního rozhodnutí není natolik nezaměnitelným a určitým způsobem popsán, aby bylo jednoznačně patrné, jakým jednáním se žalobce dopustil porušení povinnosti. Žalobce dále namítá, že žalovaná pochybila, když porušení povinnosti posuzovala podle ust. § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. V daném případě je nepochybné, že

žalovaná si byla vědoma toho, že šlo o zpravodajský pořad a přesto věc neposuzovala podle ust. § 31 odst. 3. Důvody, proč tak učinila, napadené správní rozhodnutí neobsahuje. Přitom zákonodárce právě ust. § 31 odst. 3 zák.č. 231/2001 Sb. vztahuje k pořadům zpravodajským, přičemž v daném případě akcentuje zásady objektivit a vyváženosti mj. tak, aby nebyly zvýhodněny názory jednotlivých skupin veřejnosti. Žalobce tvrdí, že odvysílání reportáže, za níž je napadeným správním rozhodnutím pokutován, bylo v souladu s ústavně zaručenými právy, tj. s právem na svobodu projevu, jehož součástí je i právo na kritiku. Uvedená kritika byla založena na pravdivých informacích a je přiměřená i co do obsahu a formy a nemůže být proto podle žalobce posuzována jako porušení povinnosti stanovené v ust. § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

V další (čtvrté) žalobní námitce žalovaný namítal, že nebyl před vydáním správního rozhodnutí upozorněn na porušení zákona v souladu s ust. § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaná v napadeném správním rozhodnutí uvádí, že žalobce byl v minulém období nejenom upozorněn, ale také za porušení zákona byl několikrát sankcionován, avšak žalobce jednak poukazuje na to, že uvedená rozhodnutí netvoří obsah správního spisu, ačkoliv je k tomu správní orgán podle § 18 správního řádu povinen, a dále Rada rozhodovala oproti předchozímu správnímu rozhodnutí v jiném složení, takže ani nelze mít za to, že by jí tyto skutečnosti byly z úřední činnosti známy. Dále není nikde poznamenáno, že by Rada byla seznámena s obsahem těchto upozornění. Dále žalobce namítal, že jedno rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 23.6.2008, tedy po odvysílání pokutovaného pořadu a týkalo se upozornění na ust. § 31 odst. 3 zákona. Předmětná věc je však právně posuzována podle ust. § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Co se týká spis. zn. 2006/258/jfu/CET z 26.6.2006, šlo o upozornění na porušení zákona za pořad Občanské judo odvysílání dne 1.12.2005, v němž ale Rada uvedla, že se jedná o méně závažné porušení zákona a proto dala přednost prevenci před represí a vydala toliko upozornění na porušení zákona. Nezákonnost tohoto upozornění spatřuje žalobce v tom, že šlo o výkon práva kritiky, která byla přiměřená a tudíž k porušení ust. § 31 odst. 2 dojít nemohlo.

V páté žalobní námitce žalobce brojil proti stanovení výše pokuty. Žalobce poukázal na to, že při stanovení výše pokuty je žalovaná povinna postupovat v souladu s ust. § 61 odst. 2 a 3 zák.č. 231/2001 Sb., který obsahuje taxativní výčet kritérií pro uložení pokuty, žalovaná však dle žalobce překročila meze správního uvážení, když nedostatečně vyložila kritéria pro uložení pokuty a jejich naplnění. Žalobce dále poukázal na to, že v případě kritéria „povaha vysílaného programu“ dovodila žalovaná z toho, že program je plnoformátový, závěr, že údajně je snahou přilákat k obrazovkám maximální počet diváků. Žalobce namítá, že takovýto závěr není nijak podložen a jde o pouhou spekulaci Rady. Co se týká kritéria „postavení provozovatele na mediálním trhu“, žalobce namítá, že takové kritérium samo o sobě zákon nezná. V zákoně je uvedeno, že postavení provozovatele na mediálním trhu je vztaženo k odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Avšak z tohoto pohledu výši pokuty žalovaná neposuzovala, nepřihlíděla k tomu, že v daném případě jde o komerční televizi a nikoliv o provozovatele vysílání ze zákona, jehož odpovědnost je daleko vyšší. Co se týká „rozsahu, typu a dosahu“ závažného vysílání, z napadeného správního rozhodnutí není patrné, které z uvedených kritérií žalovaná hodnotila a které nikoliv. Žalobce taktéž nesouhlasí se závěrem žalované, že z hlediska „závažnosti věci“ šlo o závažné porušení zákona; je sice pravdou, že reportáž připravil provozovatel vysílání, ale z toho podle žalobce nelze bez dalšího dovodit, že by chtěl porušit zákon. Závěr, že šlo o závažné porušení zákona, je podle žalobce nedostatečně podložen, jde o pouhou spekulaci žalované. Žalobce zdůrazňuje, že šlo o reportáž do zpravodajského pořadu, které mají omezenou stopáž, dále nelze přehlédnout, že reportáž byla odvysílána v

roce 2006 a je zde tedy značný časový odstup, proto se preventivní účinky sankce zcela minou účinkem. Žalobce nesouhlasí ani s tím, jak hodnotila žalovaná „míru zavinění“. Je sice pravdou, že žalobce jakožto provozovatel vysílání sestavuje program, ale žalobce si není vědom toho, že by zákon porušil. Pokud je v napadeném správním rozhodnutí uvedeno, že Rada rozhodla o výši pokuty také s ohledem na to, že žalobce porušil povinnost „opětovně“, zde má žalobce s poukazem na ust. § 2 odst. 1 písm. x) zákona za to, že pro závěr žalované, že šlo o opětovné porušení zákona, není v napadeném správním rozhodnutí ani ve správním spisu ve spojení s citovaným ustanovením žádný podklad.

V poslední (šesté) žalobní námitce žalobce poukazoval na to, že dle něho je napadené rozhodnutí jako celek nesrozumitelné. Žalobce k tomu uvedl, že podle něj napadené správní rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s podklady pro rozhodnutí. Poukázal na str. 4 odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, v němž Rada hodnotí důkazy, a uvádí, že má za dostatečné, že došlo k porušení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. ze strany provozovatele vysílání FTV Prima, spol. s r.o. a uložila pokutu tak, jak je uvedeno ve výroku. Na str. 5 se uvádí, že účastník byl upozorněn a sankcionován za stejné porušení zákona, ale přitom ve skutečnosti šlo o upozornění na porušení jiného ustanovení, konkrétně ust. § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. (Rpo/102/05). Žalobce namítá, že vůbec není jisté, z jakých podkladů vlastně Rada při rozhodování o uložení pokuty vycházela, když v odůvodnění rozhodnutí uvádí jiné podklady než ty, které jsou obsaženy ve správním spisu a naopak správní spis neobsahuje podklady, z nichž žalovaná Rada vychází (tzv. předchozí upozornění).

Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním námitkám vyjádřila takto:

K první námitce (prekluzivní lhůta již uplynula) uvedla, že s touto námitkou nesouhlasí, neboť rozhodnutí ve věci bylo vydáno v rámci zákonem stanovené lhůty.

Pokud v dalším okruhu žalobních námitek žalobce nesouhlasí se závěrem žalované, že by se řidiči tramvají museli k tomu, že nedodržují dopravní předpisy, vyjadřovat, poněvadž z obrazových záznamů je nepochybné, jaký je skutečný stav věci, tj. že řidiči tramvají předpisy porušují, pak žalovaná poukázala na str. 4 a následující odůvodnění správního rozhodnutí, kde je dostatečným způsobem objasněno, proč Rada považuje tento skutek za jiný správní delikt. Pokud žalobce namítá, že nesouhlasí s výtkou žalované, která jde nad rámec zákona, protože v daném případě byla v reportáži ukázána konkrétní křižovatka, pak žalovaná uvádí, že bylo uvedeno, o jakou křižovatku jde a jak dlouho zde byly pořizovány záběry, proto je argumentace žalobce k výtce žalované bezpředmětná. Žalovaná kritizovala mimo jiné žalobce za reportáž ukazující pouze jednu křižovatku (to, že je přesně označená, nemá s věcí co dočinění), když na základě jedné křižovatky vyvodil žalobce závěr, že všichni řidiči jezdí na červenou.

K námitce, že ve spisu není protokol o ohledání - provedení zvukově obrazového záznamu reportáže, žalovaná konstatovala, že součástí analýzy Úřadu Rady je i audiovizuální záznam týkající se správního řízení, již ze samotného rozhodnutí a provedených analýz je zcela zřejmé, že nemůže být pochyb o zhlédnutí předmětného obrazově zvukového materiálu žalovanou. Zvukově obrazový záznam pořadu na určitém nosiči představuje dokument vzešlý z činnosti Rady, již k zahájení řízení o udělení pokuty je tedy třeba seznámit se s obsahem vymezeného pořadu, takový úkon nelze provést jinak než zhlédnutím (a slyšením) zvukově obrazového záznamu. Analýza záznamu prováděná Úřadem má obecné náležitosti protokolu (§ 18 správního řádu) svědčícího o tom, co bylo viděno a slyšeno. Žalobce nemůže pochybovat o tom, že Rada (Úřad) pořad viděla a slyšela (neboť o tom svědčí analýza a

odůvodnění rozhodnutí, proto žalovaná odmítá tvrzení žalobce, že postupovala v rozporu s ust. § 18 správního řádu a právem žalobce na spravedlivý proces.

Pokud dále žalobce polemizuje se žalovanou o tom, zda uvedení brzdné dráhy tramvají má či nemá vliv na objektivnost reportáže, k tomu žalovaná uvedla, že trvá na svém přesvědčení, že nebyly uvedeny všechny relevantní informace, aby si průměrný divák mohl vytvořit názor na základě objektivních a vyvážených informací podaných mu předmětnou reportáží. Žalovaná dále odkazuje na odůvodnění správního rozhodnutí a dodává, že pro vyváženost informací je naprosto nezbytné obstarat, případně se o to alespoň pokusit, vyjádření k věci těch, kteří jsou podrobena kritice. Pokud jde o tvrzení žalobce, že stěžejní informací reportáže bylo, že bodový systém podle nového silničního zákona se nevztahuje na řidiče tramvají, který na řidiče tramvají vůbec nepomyslel, k tomu žalovaná poukazuje na fakt, že je irelevantní, co měl v úmyslu žalobce vyjádřit, ale je naopak relevantní, jakým způsobem takto zpracované informace zapůsobí na průměrného diváka. Pokud by žalobce dostal svým zákonným povinností a reportáž zpracoval objektivně a vyváženě, mohl se zajisté divák dozvědět například, že tramvaj, je vlastně drážní souprava (vlak, laicky řečeno), na to navazující tonáž, jež zásadním způsobem ovlivňuje brzdou dráhu a související chování tramvaje. Žalovaná dále důrazně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se soustředila pouze na jednu reportáž a předchozí vynechala a že by tímto mohlo dojít k nesprávnému rozhodnutí. Žalovaná konstatuje, že se s touto námitkou žalobce vypořádala dostatečně v odůvodnění napadaného rozhodnutí. Pokud jde o námitku ohledně spojení věcí do společného řízení, k tomu žalovaná poukazuje na § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., podle něhož správní orgán může (nikoliv musí) řízení spojit ke společnému řízení.

Pokud jde o námitku, v níž žalobce poukazuje na návěti výroku napadaného správního rozhodnutí, kde je uvedeno, že je žalobci uložena pokuta podle ust. § 60 odst. 1 písmo b) zákona č. 231/2001 Sb., přičemž toto ustanovení obsahuje dva delikty, ale v samotném výroku je označen pouze jeden z nich, přičemž žalobce tvrdí, z výroku není patrné, zda se vůbec správního deliktu dopustil, k tomu žalovaná konstatuje, že návěti správního rozhodnutí uvádí, na základě jakých zmocnění je žalovaná oprávněna žalobce vůbec sankcionovat a dále pak ve výroku samotném je zcela přesně specifikován správní delikt žalobce. Žalovaná tak nerozumí, jak žalobce došel k přesvědčení, že není jisté, zda se vůbec nějakého správního deliktu dopustil. Pokud žalobce dále namítá rozpor mezi výrokem a odůvodněním, žalovaná k tomu uvedla, že dle ustálené judikatury musí výrok obstat sám o sobě, proto je ve výroku uvedeno, jakým způsobem byl delikt spáchán v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Pokud jde o správní rozhodnutí vydané pod sp. zn. 2006/879/dzu/CET, které obsahuje ve výroku tentýž skutek, přičemž žalobce má za to, že oba skutky jsou zaměnitelné a neurčité, aby bylo jednoznačně patrné, jakým jednáním se žalobce dopustil porušení povinnosti, s takovým závěrem žalovaná nesouhlasí, neboť každý z těchto dvou výroků obsahuje popis skutku takovým způsobem, jenž jej činí nezaměnitelným a to zejména časovým a datovým určením. Pokud jde o námitku, že žalovaná nesprávně posuzovala skutek dle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., přičemž ho měla posuzovat dle § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., k tomu žalovaná uvedla, že § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. se sice vztahuje na zpravodajské pořady, ale pouze co do jejich politického obsahu, což nelze na tento případ aplikovat.

Žalobce dále popírá právo žalované na její zásah do jeho práva na svobody projevu, v tomto případě kritiky založené na pravdivých faktech, žalovaná nezpochybňuje pravdivost faktů uvedených žalobcem v předmětné reportáži, vytýká mu však jejich neúplnost, jež způsobila neobjektivnost reportáže a má za to, že do žalobcova práva na svobodu projevu zasahovala na základě zákona č. 231/2001 Sb. oprávněně. K tomuto žalovaná doplňuje, že zpravodajský pořad není prostorem pro kritiku a komentáře, zpravodajský pořad má divákům přinášet objektivní a vyvážené informace, aby si tento mohl na jejich základě utvořit názor na

věc. Žalovaná má v rámci předmětného správního řízení za prokázané, že informace poskytnuté žalobcem byly úmyslně neúplné.

Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí, na něž žalovaná odkázala v rozhodnutí, nejsou založena dle § 18 správního řádu ve správním spisu, pak žalovaná odkazuje na to, že dotyčné ustanovení se zabývá protokolem, nikoliv správním spisem a žalovaná tuto námitku považuje za pouhou obstrukci ze strany žalobce. Žalovaná k tomu uvedla, že je nutné v rámci správního řízení dodržovat jistou hospodárnost, což není možné, pokud bude žalovaná nucena bezdůvodně zakládat do každého správního spisu jiné spisy, nadto žalovaná poukazuje na to, že tyto správní spisy jsou jí samozřejmě z její rozhodovací činnosti známy. Zmiňované správní spisy jsou vedeny ve fyzické i v elektronické podobě a žalovaná a její členové k nim tedy mají neomezený přístup. Proto je námitka, že Rada v jiném novém složení o uvedených správních spisech nemusí vědět, irelevantní. Pokud jde o vyhotovení protokolu o provedení zvukově-obrazového záznamu a seznámení se Rady s upozorněními vztahujícími se k tomuto případu, k tomu žalovaná uvedla, že ze samotného rozhodnutí a z provedených analýz je zcela zřejmé, že nemůže být pochyb o zhlédnutí předmětného obrazově zvukového materiálu žalovanou. Žalovaná dále odkazuje i na závěry uvedené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 20/2008 – 83 ohledně způsobu monitorování vysílání televize.

K předposlední žalobní námitce, v níž žalobce namítá, že zákon nezná kritérium „postavení provozovatele na mediálním trhu“, ale že je zná pouze „postavení provozovatele na mediálním trhu ve vztahu k odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy“, k tomu žalovaná uvedla, že je značný rozdíl v odpovědnosti komerčního provozovatele televizního vysílání a provozovatele televizního vysílání na základě zákona. Žalovaná odkazuje na znění tohoto kritéria v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí na str. 6, druhé kritérium shora, kde je uvedeno, že žalovaná hodnotila postavení provozovatele vzhledem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti. S druhou částí této dílčí námitky žalovaná nesouhlasí a odkazuje pouze na judikaturu MS sp. zn. 5 Ca 162/2009, kde je uvedeno, že *"Rozdíl mezi komerčním subjektem a veřejnoprávním provozovatelem vysílání se projevuje zřetelněji v tom, jaké pozitivně formulované povinnosti by měli plnit (tedy - co by dělat měli, nikoli co dělat nesmějí)"*. Pokud jde o hodnocení kritéria „rozsah, typ a dosah závažného vysílání“ a ohledně namítané nejasnosti, které z těchto kritérií vlastně žalovaná hodnotila, žalovaná odkázala na dikci § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., které hodnotí toto kritérium jako jedno. Zákonodárce si byl podle žalované při tvorbě těchto kritérií vědom jejich vzájemné provázanosti a nutnosti je také společně hodnotit. Žalobce nesouhlasí s obsahem kritéria „závažnost věci“ a popírá jeho správnost. Žalovaná ohledně toho konstatuje, že na str. 6 odůvodnění napadeného správního rozhodnutí zcela jasně vysvětlila, proč shledala věc závažnou. Žalovaná namítá, že vzhledem k datu spáchání údajného deliktu a datem uložení pokuty již není možno dosáhnout preventivního účinku sankce. Žalovaná s tímto důrazně nesouhlasí. Pokud by byla zavedena tato teorie do praxe, pak by mezi provozovateli vysílání nastala naprostá anarchie. Tito by různými obstrukcemi protahovali správní řízení či soudní řízení, načež by jim sankce udělena nebyla na základě údajného pozbytí preventivního účinku. Žalovaná zastává názor, že pokud je dodržena zákonem stanovená prekluzivní lhůta, má každá sankce, byť i déle uložená, preventivní účinek. Pokud žalobce dále sporuje vyhodnocení kritéria „míry zavinění“, k tomu žalovaná konstatuje, že tato námitka nedává smysl, pokud totiž žalobce má plnou kontrolu nad obsahem vysílaného pořadu, věděl, co do něj zařazuje a mohl kritiku zařadit do jiného pořadu a nikoliv do zpravodajského pořadu. Žalobce dále tvrdí, že zákonnou povinnost opětovně neporušil a odkazuje na definici dle § 2 písm. x) zákona č. 231/2001 Sb. K této dílčí námitce žalovaná uvedla, že si je vědoma této definice, avšak tato operuje s pojmem opakovaně nikoliv opětovně. Je nepřipustné, aby žalobce takto „slovíčkařil“. Pokud by takovouto praxi žalobce zavedl, bylo by to v ostrém rozporu s duchem a účelem nejen zákona č. 231/2001 Sb.

Pojem opakovaně po výtce soudu již neužila, protože jak soud správně podotkl, bylo by to v rozporu s výše uvedeným ustanovením. Žalovaná považovala za důležité v kritériu závažnost věci vyjádřit, že ačkoliv žalobci byla vydána upozornění na porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., nedosáhly tyto svého zamýšleného preventivního a výchovného účinku tak, jak zákon předpokládá. Rovněž z tohoto faktu vyplývá bezohlednost a naprostá lhostejnost žalobce k dodržování ustanovení zákona č. 231/2001 Sb.

Poslední námitku žalovaná rovněž odmítla jako nedůvodnou, pokud totiž žalobce namítá přítomnost písařské chyby, nemůže namítat nezákonnost správního rozhodnutí na základě triviální písařské chyby, která je obsažena v odůvodnění správního rozhodnutí. Pokud žalobce uvádí, že není jisté, z jakých podkladů žalovaná vycházela, pokud jsou v odůvodnění správního rozhodnutí jiné podklady než ty, jež jsou obsaženy ve správním spisu, žalovaná k tomu konstatuje, že tato námitka je nekonkrétní a žalovaná se vůči ní nemůže nikterak ohradit.

S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby.

V rámci řízení ukončeného rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 13.5.2010, čj. 10 Ca 342/2009-66, při jednání nařízeném k projednání věci žalobce doplnil žalobní námitky o námitku nesprávného obsazení soudu a první žalobní námitku týkající se prekluze vzal výslovně zpět.

Městský soud v Praze tedy rozhoduje ve věci podruhé poté, co jeho předchozí rozhodnutí ve věci, rozsudek ze dne 13.5.2010, čj. 10 Ca 342/2009-66, byl Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 30.5.2012, čj. 3 As 7/2012-118, zrušen. V novém rozhodování ve věci Městský soud v Praze přezkoumal napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního úřadu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a vázán právním názorem vysloveném v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze dne 30.5.2012, čj. 3 As 7/2012-118, rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2009, sp.zn. 2006/880/dzu/CET, čj. hol/5468/06, zrušil.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že Rada svým rozhodnutím doručeným žalobci dne 19.10.2006 zahájila se žalobcem správní řízení z moci úřední pro možné porušení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné k svobodnému vytváření názorů, kterého se žalobce měl dopustit odvysíláním příspěvku Řidiči tramvají jezdí často na červenou v pořadu Televizní noviny dne 13.8.2006 od 19:30 hodin na programu Nova. Rozhodnutím ze dne 6.2.2007 sp.zn. 2006/880/dzu/CET, č.j. dzu/1976/07, Rada udělila žalobci pokutu za uvedené porušení zákona ve výši 50.000,- Kč, toto rozhodnutí bylo k žalobě podané dne 6.4.2007 žalobcem rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.9.2008 sp.zn. 7 Ca 106/2007 zrušeno. Proti rozsudku žalovaná podala kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 12.8.2009 zamítnuta. Rada znovu rozhodla v dané věci touto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2.6.2009 tak, že žalobci za porušení povinnosti dle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. uložila dle § 60 odst. 1 písm. b) zákona pokutu ve výši 50.000,- Kč. Pokud jde o samotné napadené rozhodnutí, Rada tímto rozhodnutím uložila žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč za porušení § 31 odst. 2 zákona, kterého se dopustil odvysíláním pořadu Televizní noviny, resp. reportáže „Řidiči tramvají jezdí často na červenou“ dne 13.8.2006 od 19:30 hodin na programu Nova, jelikož dotyčná reportáž vycházela pouze z jednostranné kritiky řidičů tramvají, přičemž divákovi nebyla předmětná problematika dostatečně objasněna a divák si tak nemohl svobodně vytvořit názor. Dále Rada uložila žalobci uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že předmětná reportáž neposkytuje všechny nezbytné informace pro objektivní posouzení divákem, podsouvá divákům své vlastní přesvědčení a ovlivňuje tak jejich názor. Nelze tak hovořit o poskytování objektivních informací, neboť některé skutečnosti nebyly v reportáži zmíněny, následkem čehož pak nelze hovořit ani o svobodném vytváření názoru, neboť zjištění jsou předkládána jako jednoznačná a skutečnosti, které by mohly tato zjištění zpochybňovat, nejsou dostatečně objasněny. Rada dospěla k závěru, že předmětná reportáž podsouvá divákům své vlastní přesvědčení a ovlivňuje tak názor diváků, proto Rada má za dostatečně prokázané, že došlo k porušení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 ze strany provozovatele a uložila pokutu. Neobjektivnost a nevyváženost poskytnutých informací Rada shledala jednak na základě zjednodušeného zpracování faktů a vyvození zavádějícího závěru, že řidiči tramvají jezdí často na červenou, přičemž faktor brzdné dráhy v návaznosti na rychlost tramvaje, ani problematika signalizačních zařízení pro tramvaje nebyly v této reportáži vůbec objasněny, a dále na základě jednostranné prezentace dané problematiky, jelikož reportáž postrádá vyjádření kritizovaných řidičů tramvají. Reportáž kritizuje řidiče tramvají, že jezdí často na červenou, a že jsou zvýhodňováni oproti řidičům autobusu, reportáž však vůbec řidičům tramvaji nedává prostor, aby se k těmto obviněním vyjádřili. Takové vyjádření je pro splnění požadavků objektivity a vyváženosti nezbytné. K námitce žalobce (účastníka řízení), že reportáž je založena na faktech a důkazech, žalovaná uvedla, že jestliže jsou důkazem, který prokazuje jízdu řidičů tramvaji na červenou, pouze záběry na jednu a tutéž křižovatku, pak lze takový důkaz považovat za nedostačující, a v konečném důsledku pro diváky zavádějící, jelikož jde o atypický frekventovanou a z dopravního hlediska problematickou křižovatku. Tvzení, že řidiči tramvají, tedy ve významu, že všichni řidiči tramvají, jezdí na červenou, bylo vyvozeno pouze na základě záběrů z jediné křižovatky. Účastník řízení v reportáži prezentuje, že řidiči tramvají jezdí na červenou, přičemž v reportáži neodeznělo jejich vyjádření. Divák tak nebyl obeznámen, jak tuhle skutečnost vnímají právě ti, jímž se jízda na červenou vytýká. Přestože jak namítá účastník řízení, v reportáži záběry na konkrétní řidiče tramvaji nebyly, měl být v zájmu zachování objektivity zveřejněn jejich postoj, ať již přímo či zprostředkovaně. Účastník řízení dále uvádí, že před odvysíláním reportáže se do redakce Televizních novin dostavila delegace z Dopravního podniku Praha, která reportáž zhlédla a přiznala pochybení. Rada nepopírá, že by DPP mohl předem přiznat své pochybení. Rada posuzovala pouze obsah předmětné reportáže a z jejího obsahu nebylo jakékoliv přiznání pochybení DPP divákovi prezentováno. Přestože reportáži ze dne 13. srpna 2006 předcházela reportáž ze dne 12. srpna 2006, byly obě reportáže posuzovány samostatně, i následná správní řízení byla zahájena jednotlivě. Argument účastníka řízení, že otázku vyváženosti je třeba zkoumat v programu jako celku, nelze akceptovat, jelikož divák, který reportáž z předcházejícího dne nesledoval, informace o problematice signalizačních zařízení, jako i o specifčnosti brzdné dráhy tramvaji, v rámci reportáže ze dne 13. srpna 2006 již neobdržel. Divák si svůj názor vytvořil pouze z informací obdržených z reportáže ze dne 13. srpna 2006, a ty nebyly úplné. Na začátku reportáže byl divák sice obeznámen, že této reportáži již předcházela včerejší reportáž, ale doplňující, či objasňující informace již neobdržel. Divákovi tak pro svobodné vytvoření si vlastního názoru nebyly poskytnuty úplné informace. Divák, který reportáž z předcházejícího dne nesledoval, informace o problematice signalizačních zařízení pro tramvaje, či o specifčnosti brzdění dráhy tramvají neměl. Vycházejíce ze všech výše uvedených důvodů a předložených argumentů Rada shledala, že účastník řízení v rámci předmětné reportáže neposkytl objektivní a vyvážené informace, nezbytné pro svobodné vytváření názorů, čímž se dopustil porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Vzhledem k tomu, že účastník řízení na porušení tohoto ustanovení byl již v minulém období, nejenom upozorněn, ale také za něj byl několikrát sankcionován (např. ve věci č.j. Rpo/102/05, nebo ve věci

správního řízení 2006/258/jfu/CET, upozornění ze dne 26.6.2006), přistoupila Rada k uložení pokuty, a nikoliv k opětovnému vydání upozornění dle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 písmo b) zákona č. 231/2001 Sb. může Rada za nedodržení povinností stanovené v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. uložit provozovateli vysílání pokutu v rozmezí od 5 000,- Kč do 2 500 000,- Kč. Rada na základě tohoto ustanovení uložila účastníkovi řízení poutu ve výši 50 000,- Kč, tedy při dolní hranici sazby, respektive ve výši 2 % maximální sazby.

Při rozhodování o výši pokuty se Rada řídila ust. § 60 odst. 1 písm. b) zákona, přitom dospěla k závěru, že jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona a rozhodla o uložení pokuty ve výši 200.000,- Kč. Při stanovení výše pokuty byla vedena povahou vysílaného programu, postavením provozovatele na mediálním trhu, dále vycházela z rozsahu, typu a dosahu závažného vysílání, posuzovala závažnost věci a míru zavinění. Finanční prospěch v konkrétní výši nebylo možno prokázat. Další Radou hodnoceným kritériem bylo i to, že žalobce již povinnost danou § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. porušil, byl na její porušení upozorněn, přesto nesjednal nápravu a povinnost porušil opětovně.

Součástí spisu je rovněž záznam předmětné reportáže, jehož záznam byl jako důkaz soudem proveden při jednání, v předchozím řízení před městským soudem.

Podle § 31 odst. 2 zákona provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

Podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona Rada uloží provozovateli vysílání pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč, pokud neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3.

Podle § 61 zákona pokutu Rada uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu. Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závažného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.

Podle § 2 odst. 1 písm. x) se pro účely zákona opakovaným porušením povinnosti rozumí porušení povinnosti, za níž byla více než jednou uložena pokuta ve dvou po sobě jdoucích kalendářních letech.

O žalobních námitkách soud uvážil následovně:

Námitku žalobce týkající se přidělení věci senátu 10 Městského soudu v Praze, uplatněnou u jednání v rámci předchozího řízení vypořádal soud již v rozsudku ze dne 13.5.2010, čj. 10 Ca 342/2009-66, když uvedl, že žalobce v rámci takto podané námítky pouze obecně tvrdil, že ze spisu dle jeho mínění není zřejmé, zda byla věc skutečně přidělena dotyčnému senátu jakožto zákonnému soudci žalobce. K tomu (přidělení věci) předsedkyně senátu odkázala žalobce jednak na pravidla přidělování věcí dle rozvrhu práce Městského soudu v Praze a rovněž na způsob obecného přidělování věcí tomu kterému senátu, přičemž samotný způsob přidělení věci konkrétnímu senátu je dán logaritmem přidělování věcí nastaveným v počítačovém programu, do něhož jsou jednotlivé nově napadlé žaloby zapisovány zapisovým oddělením soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce k případnému zpochybnění přidělení věci senátu 10 neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit důvodně závěr, že danou věc měl projednávat jiný senát městského soudu, nezbylo, než konstatovat, že daná věc (podaná žaloba) byla při podání žaloby v souladu s pravidly pro přidělování věcí a na základě platného rozvrhu práce přidělena právě senátu 10 Ca (dle počítačem nastaveného přidělovacího systému), a proto senát 10 Městského soudu v Praze věc projednal a rozhodl. Nejvyšší správní soud se také ke kasační stížnosti zabýval námítkou nesprávnému obsazení městského soudu a dospěl k závěru, že „Městský soud se touto námitkou stěžovatelky zabýval dostatečně přezkoumatelně poté co si Nejvyšší správní soud ověřil dle platného rozvrhu práce Městského soudu v Praze, a zjistil z něj, že v jeho bodě 2. obecné části je uvedeno, že *„Věci příslušející senátům se přidělují automaticky počítačovým systémem postupně po jedné oddělením 5 až 11 Ca s tím, že: c) oddělení 10 Ca se dorovnávají napadlé věci do výše 110 % celkového nápadu (120 % od 1. 4. 2009).“*“ Nejvyšší správní soud se výkladem této části rozvrhu práce Městského soudu v Praze, v němž bylo odkazováno na počítačový systém či algoritmus, podle něhož jsou věci reálně přidělovány jednotlivým oddělením, zabýval již dříve ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 As 16/2010 – 69, Nejvyšší správní soud k dané námitce uzavřel, že nepovažuje takový systém přidělování věcí za rozporný s veřejným subjektivním právem na spravedlivý proces, potažmo s principem zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny), a vzhledem k tomu, že žalobkyně svou námitku ani nepodložila žádným dalším konkrétnějším tvrzením či důkazem o tom, že by její žaloby byly záměrně přidělovány pouze a jediné senátu 10 Ca, neshledal Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou druhou žalobní námitku, která směřovala proti procesnímu postupu žalované ve správním řízení o uložení pokuty za spáchání deliktu, zejména proti způsobu zjištění skutkového stavu a proti provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem předmětné reportáže.

Nejvyšší správní soud v zrušovacím rozsudku k tomu uvedl, že „V rámci tohoto kasačního důvodu hraje klíčovou roli stěžovatelčina námitka, že městský soud se s námitkou absence protokolu o ohledání ve spisu vypořádal v rozporu s obsahem spisu, neboť stěžovatelka již v žalobě namítala, že zjištění uvedená ve správním rozhodnutí neodpovídají obsahu reportáže a z obsahu napadeného rozhodnutí je patrné jen to, že je opsán slovní popis pořadu z analýzy, kterou nevypracoval člen Rady a která nezahrnuje obrazovou složku reportáže, která je právě podstatná pro její posouzení. Právní úprava dokazování ve správním řízení obsažená ve správním řádu uvádí následující. Podle ustanovení § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů platí, že *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*

Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu dále platí, že *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

Podle ustanovení § 54 odst. 1 správního řádu platí, že *vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138.*

Problém provádění důkazu zvukově-obrazovým záznamem pořadu byl v kontextu přezkumu zákonnosti rozhodování žalované řešen Nejvyšším správním soudem již dřívější judikaturou, nicméně rozdílně. Otázkou bylo, zda je třeba provádět zvukově-obrazovým záznamem pořadu klasické dokazování, anebo zda se jedná o podklad řízení, s nímž je žalovaná obeznámena již ze své úřední činnosti [viz k tomu § 5 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.]. V obdobné věci byla tato právní otázka předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 125 (přístupné na www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že *Rada pro rozhlasové a televizní vysílání provádí jednotlivé důkazy při ústním jednání. Provádí-li dokazování ohledáním výjimečně mimo ústní jednání promítnutím audiovizuálního záznamu, musí být o provedení tohoto důkazu vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu.* Přiklonil se tedy k názoru, že promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54 správního řádu, a je tak třeba s ním zacházet za stejných procesních podmínek, jakoby se jednalo o „věc“ – tedy standardní předmět ohledání.

Nejvyšší správní soud je tímto právním názorem vázán i v obdobných věcech, a proto z něho vyšel i při posouzení předmětné věci. Mezi stranami není sporu o tom, že žalovaná ve správním řízení vycházela pouze z analýzy předmětné reportáže, kterou vytvořil analytický odbor Úřadu žalované a v níž je obsažen textový přepis obsahu reportáže. Jinak ze správního spisu není patrné, zda žalovaná při svém zasedání znovu shlédla záznam předmětné reportáže, a spis neobsahuje žádný protokol ani úřední záznam, na základě něhož by bylo možno dovodit, že bylo se zvukově-obrazovým záznamem předmětné reportáže dále nakládáno. Žalovaná se pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně odvolává na to, že při svém zasedání, na němž přijala napadené rozhodnutí, předmětný záznam reportáže shlédla. Pokud městský soud při posouzení této námitky dospěl k závěru, že obsah reportáže nebyl „mezi účastníky sporný a ani nebyl v průběhu řízení nikdy zpochybněn, navíc byl pořad již opakovaně soudně přezkoumáván a že samotnou absencí protokolu nemohlo v daném případě dojít ke zkrácení na právech stěžovatelky a nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí“, pak s tím Nejvyšší správní soud nemůže s ohledem na citovanou judikaturu souhlasit. Pokud se zvukově-obrazovým záznamem předmětné reportáže nebylo ve správním řízení nakládáno jako s předmětem ohledání a nebyl o jeho provedení sepsán protokol, který by osvědčoval, k jakým zjištěním při ohledání žalovaná dospěla, pak došlo k takovému zásahu do procesních práv stěžovatelky, který má vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.“

Na základě citovaného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu městskému soudu nezbylo, než rozhodnutí žalované dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., tj. pro procesní vady způsobující nezákonnost rozhodnutí žalované, zrušit.

Další žalobní (třetí) námitku týkající samotné kvalifikace skutku vypořádal v rámci předchozího rozsudku městský soud, od jehož závěrů nemá soud nyní rozhodující důvodu se odchýlit. Pokud žalobce dále namítal, že jedno rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 23.6. 2008, tedy po odvysílání pokutovaného pořadu a toto se týkalo upozornění na ust. § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., přičemž předmětná věc je však právně posuzována podle ust. § 31 odst. 2 zákona, pak ani tato skutečnost nemá vliv na to, že žalobce (což sám nesporně) byl na

porušení uvedené povinnosti upozorněn. Pokud dále žalobce namítal, že u konkrétní věci vydaného upozornění na porušení zákona za pořad Občanské judo odvysílaný dne 1.12.2005 Rada uvedla, že se jedná o méně závažné porušení zákona a proto dala přednost prevenci před represí a vydala toliko upozornění na porušení zákona, přičemž žalobce upozorňuje na nezákonnost tohoto upozornění, kterou spatřuje v tom, že šlo o výkon práva kritiky, která byla přiměřená a tudíž k porušení ust. § 31 odst. 2 dojít nemohlo, pak ani tuto námitku soud neuznal důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť samotné tvrzení žalobce, že jedno označené Radou vydané upozornění na porušení zákona je nezákonné, samo o osobě nemůže změnit tu skutečnost, že byla žalobci předchozí upozornění vydána, přičemž spor o to, zda bylo vydáno jedno z nich „oprávněně“ či nikoliv nebo případný spor o to, zda bylo vydáno i jiné předchozí upozornění, nelze řešit v rámci přezkumu následně vydaného rozhodnutí, kterým se žalobci provozovateli ukládá sankce. Takto zákon ani nestojí, úprava na straně jedné pro uložení sankce stanoví podmínku, aby udělení sankce předcházelo upozornění na porušení zákona, což má prevenční charakter, avšak v případě praxe, kdy Rada vede řady řízení a vydává řady upozornění na všemožná porušení povinností jednotlivým provozovatelům, může provozovatel s takovou námitkou (absence předchozího upozornění) obstát skutečně jen v případě, kdy bude provozovatel tvrdit, že mu nikdy a žádné upozornění na porušení konkrétní povinnosti Rada v minulosti nedala nebo dala konkrétně toliko jediné, na němž splnění podmínky dle § 59 zákona stojí, a to důvodně zpochybní. Protože však žalobce nic takového v podstatě netvrdí, neboť svojí námitkou pouze zpochybňuje v rozhodnutí zmiňovaná (vybraná) rozhodnutí, proto soud takovou námitku neuznal důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

V čtvrté žalobní námitce žalobce namítal, že nebyl před vydáním správního rozhodnutí upozorněn na porušení zákona v souladu s ust. § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., když žalobce absenci předchozího upozornění přímo netvrdil, ale namítal, že uvedená rozhodnutí tvoří obsah správního spisu a dále namítal, že Rada rozhodovala oproti předchozímu správnímu rozhodnutí v jiném složení. Tyto námitky posoudil již v předchozím řízení městský soud jako nedůvodné, a soud nyní rozhodující nemá důvodu se od nich odchýlit. Skutečnost, že konkrétní rozhodnutí ohledně předchozího upozornění není přímo založeno v tomto správním spisu, samo o sobě zkrátit žalobce ničím nemůže, a to z toho důvodu, že jde nepochybně (žalobce to nevyvrací) o předchozí vydaná upozornění, která jsou žalobci známa, neboť mu byla Radou doručována. Pokud jde o rozhodování Rady v odlišném složení, pak soud neshledal ani možnou změnu ve složení tohoto (kolektivního) orgánu důvodem pro to, že by nemohl v konkrétní věci a v jiném složení rozhodnout v určitém vedeném řízení či o stejné věci. Zde není žádný zákonný ani racionální důvod pro závěr, že by takové rozhodnutí bylo nezákonné jen z toho důvodu, že se změnil personální složení Rady. Za nedůvodnou ke zrušení napadeného rozhodnutí rovněž soud považuje námitku, v níž žalobce namítá, že není nikde poznamenáno, že by Rada byla seznámena s obsahem těchto upozornění. K tomu nutno poznamenat, že není žádný procesní požadavek na to, aby se Rada s rozhodnutími, jež tento orgán v rámci své pravomoci vydává, musela jaksi znovu „explicitně“ s těmito rozhodnutími seznamovat, pokud jsou tato rozhodnutí poté uváděna jako předchozí upozornění na porušení zákona. Zákon takový požadavek nestanoví a ani žalobce neuvádí žádný rozumný důvod, proč by se Rada musela s takovými akty v rámci každého vedeného řízení takto explicitně seznamovat. Uvedená námitka tedy rovněž není důvodná.

Pokud jde o pátou žalobní námitku ohledně stanovení výše pokuty, kdy žalobce tvrdil, že žalovaná nepostupovala v souladu s ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona, který obsahuje taxativní výčet kritérií pro uložení pokuty, a kdy žalovaná podle tvrzení žalobce překročila meze správního uvážení, když nedostatečně vyložila kritéria pro uložení pokuty a jejich naplnění,

pak soud má ale za to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vyhodnotila jednotlivá kritéria dostatečně, přičemž její závěry jsou, byť stručně, ale přezkoumatelným a dostatečným způsobem uvedeny. Proto soud námitky žalobce, kterými žalobce zpochybňoval tyto závěry, neuznal důvodnými. Pokud žalobce tvrdil, že závěr žalované ohledně kritéria „povaha vysílaného programu“ dovodila žalovaná z toho, že program je plnoformátový, s tím, že údajně je snahou přilákat k obrazovkám maximální počet diváků, přičemž podle žalobce takovýto závěr není nijak podložen a jde o pouhou spekulaci Rady, pak soud se s touto námitkou neztotožňuje, neboť žalobce je coby provozovatel televizního vysílání na televizním trhu řadu let stabilním subjektem, o němž je i dostatečně známo, jaká je povaha vysílaného pořadu či jaké je jeho postavení na mediálním trhu. Pokud žalobce namítá, že takové kritérium samo o sobě zákon nezná, neboť v zákoně je uvedeno, že postavení provozovatele na mediálním trhu je vztaženo k odpovědnosti provozovatele vysílání vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy, pak ani přes tuto drobnou vadu soud neshledal důvod pro závěr, že by vyhodnocení výše uložené pokuty provedené Radou bylo natolik zatíženo vadnými či chybějícími úvahami, že by zde byl důvod pro zrušení rozhodnutí. Co se týče námitek týkajících se textu rozhodnutí, kdy žalovaná v textu ponechá text jiných předchozích rozhodnutí (ponechá například název jiného provozovatele nebo odlišnou výši pokuty), jedná se o zjevně nesprávnosti, jež se v rozhodnutích správních orgánů občas vyskytnou, avšak soud jen z uvedených chyb a nesprávností nemá za odůvodněný závěr, by takové drobné vady mohly být v daném případě důvodem pro zrušení rozhodnutí. Pouze pokud by počet vyskytujících se chyb nebo jejich charakter v rámci celého textu rozhodnutí skutečně představoval závěr, že by se v jejich důsledku rozhodnutí stalo nepřezkoumatelným, jeho text by byl natolik nesrozumitelný nebo by nebylo z rozhodnutí vůbec zřejmé, jak a o čem bylo vlastně rozhodnuto, pak by skutečně přicházelo do úvahy zrušení takového rozhodnutí. V daném případě ale jde v podstatě pouze o několik zjevných chyb a nesprávností, které však důvodem pro zrušení rozhodnutí být nemohou, byť to žalobce navrhoval.

Pokud jde o dílčí námitku, že Rada rozhodla o výši pokuty také s ohledem na to, že žalobce porušil povinnost „opětovně“, kdy žalobce poukázal na ust. § 2 odst. 1 písmo x) zák. č. 231/2001 Sb., přičemž má za to, že pro takový závěr Rady ohledně opětovného porušení zákona ve smyslu citovaného ustanovení není v napadeném správním rozhodnutí ani ve správním spisu žádný podklad, k tomu soud poznamenává, že žalovaná skutečně ve svém rozhodnutí použila pojem porušení povinnosti „opětovně“, ale nejedná se o termín „opakované porušení povinností“, jak ho má na mysli ust. § 2 odst. 1 písm. x) zákona, což je termín, který má souvztažnost k licenčním podmínkám a jejich dodržování. Proto nelze na danou věc dotyčné ustanovení ani aplikovat, neboť se na tento případ nevztahuje

Správnost závěrů soudu ve vztahu k třetí a páté žalobní námitce potvrdil také Nejvyšší správní soud, neboť uvedl:

„Ohledně přezkumu kvalifikace předmětné reportáže „Řidiči tramvají jezdí na červenou“ jako porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. vycházel Nejvyšší správní soud z právní úpravy předmětného správního deliktu, jakož i své předchozí judikatury v těchto věcech.

Podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona platí, že „provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání má právo vysílat programy svobodně a nezávisle. Do jejich obsahu lze zasahovat pouze na základě zákona v jeho mezích“. Podle ustanovení odst. 2 téhož ustanovení platí, že „provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že „provozovatel vysílání je

povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě“. Sankční ustanovení vztahující se k ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je obsaženo v ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., podle něhož lze uložit za porušení této povinnosti provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání pokutu ve výši od 5.000 Kč do 2.500.000 Kč.

Z jazykově-logického a systematického výkladu § 31 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. vyplývá, že provozovatel vysílání má právo (či svobodu) vysílat „svobodně a nezávisle“. Tato svoboda je však omezena speciálními ustanoveními § 31 odst. 2 a odst. 3. Zatímco § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. vyjadřuje obecnou povinnost provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů, a to ve všech typech pořadů, které do svého vysílání zařazuje a v nichž je zachování takové povinnosti z hlediska obsahu vysílání relevantní, povinnost stanovená v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. je z hlediska svého zařazení i účelu v zákoně vůči povinnosti stanovené v odst. 2 speciální. Vztahuje se pouze na pořady zpravodajské a politicko-publicistické, kde nestačí dodržovat zásadu objektivit a vyváženosti podle odst. 2, nýbrž je třeba ji promítnout do zachování svobodné soutěže politických sil ve společnosti. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dříve dovodil, že pokud žalovaná kvalifikuje odvysílání určitého pořadu jako porušení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., pak musí přezkoumatelně a srozumitelně odůvodnit, že odvysílaný pořad splňuje pojmové znaky „zpravodajského či politicko-publicistického pořadu“. Konkrétně uvedl, že „*požadavek respektování zásad objektivit a vyváženosti a zejména nepřipustnost jednostranného zvýhodňování některé politické strany nebo hnutí, popřípadě jejich názorů nebo názorů jednotlivých skupin veřejnosti, je stanoven výlučně ve vztahuk pořadům zpravodajským a politicko-publicistickým. Proto bylo pro uložení pokuty podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání stěžejní, zda se jednalo o tento druh pořadu*“ (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 38/2004 – 58, přístupný na www.nssoud.cz). Dále je třeba připomenout další právní názor zdejšího soudu týkající se této problematiky, podle něhož „*má-li provozovatel televizního vysílání naplnit zákonný požadavek objektivit a vyváženosti poskytovaných informací (§ 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání), musí zaznít relevantní informace v nezkrácené podobě v rámci té části vysílání, která tvoří samostatný a od ostatních částí vysílání oddělitelný celek zabývající se určitým tématem*“ (viz k tomu rozsudek ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 38/2007 – 78, přístupný na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 As 6/2010 – 71 (přístupný na www.nssoud.cz) navíc dospěl Nejvyšší správní soud stran aplikace zásad objektivit a vyváženosti zpravodajských pořadů k závěru, že „*důraz na důsledné dodržování zásad objektivit a vyváženosti bude u zpravodajství o poznání větší, než jak tomu bude v případě pořadů publicistických*“. Nejvyšší správní soud se tedy v předmětné věci ztotožňuje s právním názorem městského soudu, že z ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. nelze dovodit, že se tato povinnost vůbec nevztahovala na zpravodajské pořady. Naopak je třeba trvat na výkladu, že pro zpravodajské pořady platí zásada objektivit a vyváženosti obsahu pořadu primárně podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. jako *lex generalis*, a v případě, že se takový zpravodajský pořad zabývá i politickou tematikou, je zapotřebí na jeho obsah vztáhnout i povinnost obsaženou v § 31 odst. 3 téhož zákona. Tak tomu však v posuzované věci nebylo, neboť předmětná reportáž se primárně netýkala politického tématu, a proto je Nejvyšší správní soud názoru, že ji bylo možno posuzovat z hlediska generální skutkové podstaty vymezené v § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 – 127, přístupný na www.nssoud.cz). V tomto ohledu jsou

tedy námitky stěžovatelky nedůvodné. Pokud jde o samotný úsudek žalované o vině za spáchání tohoto deliktu, k němuž žalovaná dospěla na základě interpretace pojmů objektivita a vyváženost na podmínky posuzované věci, Nejvyšší správní soud se s ním rovněž ztotožňuje, přičemž dodává, že tento úsudek byl v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně a srozumitelně odůvodněn a je v souladu s výše citovanou judikaturou tohoto soudu v obdobných věcech. Aby si žalovaná mohla učinit závěr o vině, nebylo nezbytně nutné provádět důkaz záznamem předcházející reportáže „Chyba v silničním zákoně“, neboť se sice jedná o skutkový kontext deliktního jednání stěžovatelky, ale vzhledem k tomu, že ve věci odvysílání této reportáže bylo žalovanou vedeno jiné správní řízení a vydáno jiné rozhodnutí, nevztahovala by se skutková zjištění získaná provedením takového důkazu bezprostředně k věci samé.

Ohledně námitky týkající se kritérií pro uložení pokuty Nejvyšší správní soud uvedl, „že podle jeho ustálené judikatury musí být kritéria pro uložení sankce za spáchání správního deliktu dostatečně přezkoumatelně odůvodněna. V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68 (přístupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu názoru, že rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ. Dále Nejvyšší správní soud v jiných věcech týkajících se deliktů podle zákona č. 231/2001 Sb. dospěl několikrát k závěru, že ne všechna kritéria uvedená v ustanovení § 61 odst. 2, 3 musí být v každém jednotlivém případě porušení zákona relevantní pro určení výše ukládané pokuty. V tomto ohledu hrají zákonná kritéria pro uložení sankce – obdobně jako v jiných složkových předpisech správního práva – roli závazného vodítka pro užití správního uvážení co do výše ukládané pokuty (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 34/2007 – 129, přístupný na www.nssoud.cz). K tomu lze poukázat i na výklad těchto kritérií v rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 As 6/2010 -71, kde se uvádí: „Odpovědnost provozovatele vysílání, vyplývající z jeho postavení na mediálním trhu, je proto ovlivněna jak pokrytím, tak i sledovaností. Zpravidla se tudíž bude lišit např. odpovědnost provozovatele regionálního vysílání ve srovnání s provozovatelem celoplošného vysílání. Totéž platí také o sledovanosti vysílání. Při hodnocení odpovědnosti provozovatele vysílání jistě může být bráno v potaz i to, zda se jedná o subjekt veřejnoprávní nebo komerční, nejedná se však o jediné rozhodné kritérium pro posouzení odpovědnosti provozovatele vůči divácké veřejnosti. Komerční postavení provozovatele vysílání tedy nezabývá stěžovatelku odpovědnosti za správní delikt. Ve světle výše citované judikatury Nejvyšší správní soud posuzoval námitky stěžovatelky k posouzení zákonných kritérií pro uložení pokuty v předmětné věci. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v odůvodnění výše pokuty se nejprve chybně uvádí, že pokuta byla uložena ve výši 200 000 Kč, a v závěru odůvodnění se naproti tomu již správně uvádí, že pokuta byla uložena ve výši 50 000 Kč. Ve shodě s městským soudem však tuto zjevnou chybu v psaní nepovažuje za nepřezkoumatelnost, nýbrž pouze za nedůslednost žalované při formulaci písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Stran namítaného nepřezkoumatelného posouzení kritérií „povaha vysílaného programu“ a „postavení provozovatele na mediálním trhu“ Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že tato kritéria byla žalovanou odůvodněna srozumitelně. I ostatní namítaná kritéria byla žalovanou dostačujícím způsobem zmíněna, nicméně zde je třeba poznamenat, že by si jejich odůvodnění zasloužilo větší pozornost ze strany žalované, a to zejména vzhledem k individualizaci odůvodnění těchto kritérií ve vztahu k objektivní stránce deliktu. Stran výkladu pojmu „opětovně“ se Nejvyšší správní soud zásadně neztotožňuje s námitkou stěžovatelky, že má stejný význam jako v zákoně

definovaný termín „opakované porušení povinnosti“. Podle ustanovení § 2 písm. x) se tímto termínem rozumí *porušení povinnosti, za níž byla více než jednou uložena pokuta ve dvou po sobě jdoucích kalendářních letech*. Lze souhlasit s městským soudem v tom, že termín „opakovaně“ se v zákoně č. 231/2001 Sb. užívá zejména v kontextu institutu odnětí licence a zrušení registrace, i když nikoliv výlučně (srov. k tomu § 6 odst. 3 téhož zákona). Jakkoliv se jedná v obecném jazyce o synonymum termínu „opakovaně“, termín „opětovně“ či „opětovné porušení povinnosti“ nemá v zákoně č. 231/2001 Sb. přesně specifikovaný význam a nelze tak bez dalšího vycházet z toho, že jeho význam je totožný s termínem „opakované porušení povinnosti“. Tyto námitky stěžovatelky tedy rovněž nebyly shledány jako důvodné.“

Soud nepřisvědčil ani poslední (šesté) žalobní námitce, že je napadené rozhodnutí jako celek nesrozumitelné, když podle žalobce napadené rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s podklady pro rozhodnutí. Soud má z obsahu a z celého textu rozhodnutí za dostatečné, na základě čeho a z jakých důvodů žalovaná ke svému rozhodnutí dospěla, jaké a z čeho učinila závěry v rámci své správní úvahy, přičemž určitá možná formulační či stylistická neobratnost podle mínění soudu sama o sobě neznamená vadu, která by mohla vést ke zrušení rozhodnutí. Soud má za to, že rozhodnutí jako celek obstát může.

Závěrem žalobce navrhoval, aby soud pokutu moderoval, resp. aby rozhodl o upuštění od pokuty. K tomu žalobce nic dalšího neuvedl.

Městský soud v Praze v předchozím řízení návrh vypořádal tak, že uvedl, že moderační právo přísluší soudu dle § 78 odst. 2 s.ř.s. pouze za podmínky, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Městský soud v Praze však po přezkoumání výše pokuty a přijatými závěry žalovanou v napadeném rozhodnutí dle zákonných kritérií, dospěl k závěru, že uložená pokuta není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž odpovídá danému porušení zákona, jeho charakteru a závažnosti dané reportáže, i zákonnému rozpětí. Jde přitom o pokutu ještě při samotné dolní hranici zákonné sazby, soudu se tak výše pokuty jako nepřiměřená nejeví, navíc žalobce ani sám nic ohledně důvodů pro moderaci či ohledně její nepřiměřenosti ani netvrdil. Pokud jde o srovnání výše pokuty s dalšími pokutami udělenými jiným provozovatelům televizního vysílání, je navíc soudu známo z jeho úřední činnosti, že žalovaná uděluje provozovatelům celoplošného televizního vysílání pokuty ve zcela totožné výši za obdobná porušení zákona, proto ani zde soud nespátřuje ani prvky libovůle či vybočení z obdobné rozhodovací praxe ve vztahu k legitimnímu očekávání. Soud návrhu žalobce na moderaci pokuty nevyhověl, když v novém řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil.

Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného, zrušil pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů za řízení před Městským soudem v Praze a za řízení před Nejvyšším správním soudem spočívající v zaplaceném soudním poplatku za podání žaloby ve výši 2000,-Kč a soudním poplatku za podání kasační stížnosti ve výši 3.000,-Kč. Celkem tedy činí náklady řízení činí 5.000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2012

Mgr. Jana Brothánková , v.r.
předsedkyně senátu